

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Tdo/68/2016
Identifikačné číslo spisu: 3712010092
Dátum vydania rozhodnutia: 24.11.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Szabo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:3712010092.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Szaba a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Hatalu v trestnej veci obvineného Ing. W. N. pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 24. novembra 2016 v Bratislave dovolanie obvineného Ing. W. N. podané prostredníctvom obhajcu JUDr. Vladimíra Kašubu, proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 24. novembra 2014, sp. zn. 23To/44/2013, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Ing. W. N. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Považská Bystrica rozsudkom z 9. januára 2013, sp. zn. 1T/25/2012 uznal obvineného Ing. W. N. vinného z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. na skutkovom základe, že

ako zamestnanec spoločnosti EMOS ALUMATIC, s.r.o. Považská Bystrica si v období od mesiaca december 2007 do konca roku 2008 prisvojil výkresovú dokumentáciu vyvíjaných karuselových dverí pre obchodné centrum OPTIMA II Košice a to tak, že tieto ním vytvorené výkresy nearchivoval obvyklým spôsobom priamo v sídle zamestnávateľa v elektronickej alebo listinnej podobe, ale tieto mal uložené na vlastnom USB kľúči a tieto odmietol zamestnávateľovi vydať, čím spoločnosti EMOS ALUMATIC, s.r.o., so sídlom Považská Bystrica, Považské Podhradie č. 435, IČO: 31644716, spôsobil škodu vo výške 18.809,- Eur.

Okresný súd obvinenému Ing. W. N. za to uložil podľa § 212 ods. 3, § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j/ Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov, výkon ktorého mu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ a § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienčne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 1 (jeden) rok.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obvineného zaviazal na náhradu škody poškodenému EMOS ALUMATIC, s.r.o. vo výške 18.809,- Eur. Súd poškodeného so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Proti všetkým výrokom rozsudku podal obvinený odvolanie, ktoré Krajský súd v Trenčíne uznesením z 24. novembra 2014, sp. zn. 23To/44/2013 podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 24. novembra 2014, kedy vo veci rozhodol Krajský súd v Trenčíne.

Odpis rozhodnutia krajského súdu prevzal obvinený 17. februára 2015, jeho obhajca 11. februára 2015, prokurátor 10. februára 2015 a poškodený 16. februára 2015.

Proti rozhodnutiu podal obvinený Ing. W. N. prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Vladimíra Kašubu 23. februára 2015 dovolanie. Dovolanie oprel o dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. e/, písm. g/, písm. i/ Tr. por., že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, vo veci konal orgán činný v trestnom konaní, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, rozhodnutia sú založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a rozhodnutia sú založené na nesprávnom právnom posúdení skutku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. obvinený uviedol, že mu na hlavnom pojednávaní nebolo udelené právo posledného slova. Po jeho záverečnej reči sa ho predseda senátu okresného súdu opýtal, či je to všetko. Odpovedal kladne, ale vo vzťahu k záverečnej reči. Predseda senátu neoddelil fázu záverečnej reči a práva posledného slova. Súčasne obvinený poukázal na absenciu záverečnej reči prokurátora na CD nosiči, ako aj na nerozhodnutie o vykonaní dôkazov navrhnutých obvineným.

Obvinený ďalej namietol odborné vyjadrenie č. 580/2009, z ktorého súd vychádzal pri rozhodovaní o priznaní výšky náhrady škody. Odborné vyjadrenie bolo vypracované pred vznesením obvinenia, obsahuje označenia, ako keby išlo o znalecký posudok, pričom znalci do konania neboli pribratí. K výške škody uviedol, že do odborného vyjadrenia bolo prevzaté iba tvrdenie Ing. X. H., preto do nej bola zahrnutá aj celá mzda. Objednávky obvineného k inej práci vykonávanej pre poškodeného, založené do vyšetrovacieho spisu, neboli súdom vykonané. Súd prvého stupňa taktiež nezohľadnil, že obvinenému nebola pridelovaná práca od 28. októbra 2008 a nevysporiadal sa ani s odpisom za softvér PROENGINEER za mesiac december 2012, pričom sa jedná o dve licencie, ktoré nemohol používať iba sám obvinený.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. obvinený uviedol, že úkony prípravného konania uskutočnené do 24. mája 2011, kedy bol poverený príslušník Policajného zboru vylúčený z vykonávania úkonov, boli urobené zaujatou osobou. Napriek tomu sa stali podkladom pre rozhodnutia v trestnom konaní. Zaujatosť povereného príslušníka pritom vznikla ešte pred vznesením obvinenia a od tejto doby išlo o úkony zaujatej osoby.

Obvinený ďalej namietol doručovanie uznesenia o odmietnutí veci určeného poškodenej spoločnosti EMOS ALUMATIC, s.r.o. na súkromnú adresu Ing. X. H.. Keďže nenastali účinky riadneho doručenia, nezačala plynúť lehota na podanie sťažnosti, preto uznesenie zo 16. februára 2009 o zrušení predmetného uznesenia bolo vydané na podklade neúčinného opravného prostriedku a ide o nezákonné rozhodnutie, ktoré prenáša nezákonnosť na následné rozhodnutia.

K nezákonne vykonaným dôkazom obvinený uviedol, že žiadny z úkonov uskutočnených vylúčeným povereným príslušníkom Policajného zboru nebol neodkladným alebo neopakovateľným úkonom. Napriek tomu ním vykonané úkony, napr. výsluch svedkyne K. W. z 8. februára 2010, slúžili ako podklad pre rozhodnutie súdu. Na vykonanie dôkazu zákonným spôsobom by súd musel uvedenú svedkyňu na hlavnom pojednávaní vypočuť, nielen prečítať jej výpoveď z prípravného konania.

Podľa obvineného súdy nižšieho stupňa nevysvetlili, kedy došlo k prisvojeniu cudzej veci. Poškodená spoločnosť EMOS ALUMATIC, s.r.o. dostala výsledok jeho práce v elektronickej aj listinnej podobe. Ustanovenie § 212 ods. 1 Tr. zák. nebolo naplnené.

Obvinený dovolaciemu súdu navrhol, aby postupom v zmysle ustanovenia § 382a Tr. por. na neverejnom zasadnutí podľa ustanovenia § 386 Tr. por. a § 388 ods. 1 Tr. por. vydal rozsudok, ktorým vysloví porušenie zákona v jeho neprospech, zruší napadnuté uznesenie a rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica, ako aj konanie, ktoré týmto rozhodnutiam predchádzalo a okresnému súdu prikáže, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Samosudca súdu prvého stupňa v súlade s ustanovením § 376 Tr. por. doručil rovnopis dovolania na vyjadrenie ostatným stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté. Možnosť vyjadriť sa využili poškodený a prokurátor podaniami došlými na súd prvého stupňa 24. apríla 2015 (č.l. 579), resp. 2. júna 2015 (č.l. 585a-585d).

Konateľ poškodenej spoločnosti EMOS ALUMATIC, s.r.o. považoval vyšetrovací proces za korektný, keďže nikto nebol zaujatý a skončil primerane veci. Skutok bol dostatočne a nepochybne preukázaný. Hlavný dôkaz o vine vytvoril sám obvinený listom adresovaným advokátovi 2. decembra 2008, v ktorom žiadal finančnú odmenu, po vyplatení ktorej malo dôjsť k odovzdaniu dokumentácie.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Považská Bystrica vo vyjadrení uviedol, že samosudca okresného súdu oddelil od seba fázy záverečnej reči a posledného slova. Prokurátor nemal návrhy na doplnenie dokazovania, preto súd rozhodol o návrhoch obhajoby, nie obžaloby. Jedná sa teda o chybu pri protokolácii samosudcu do zápisnice. O výške škody súd rozhodol na základe vykonaného dokazovania a odborného vyjadrenia vyžiadaného opatrením povereného príslušníka Policajného zboru z 18. júna 2009. Odborné vyjadrenie bolo zákonným dôkazným prostriedkom. K zaujatosti povereného príslušníka uviedol, že tento bol riadne vylúčený. Vo veci nekonal orgán činný v trestnom konaní, ktorý mal byť vylúčený. Preto aj dôkaz prečítaním výpovede svedkyne K. W. na hlavnom pojednávaní bol vykonaný zákonným spôsobom. Doručovanie uznesenia o odmietnutí veci štatutárnemu zástupcovi poškodenej spoločnosti EMOS ALUMATIC, s.r.o. Ing. H. na adresu jeho trvalého bydliska nemožno považovať za neplatné a v rozpore s Trestným poriadkom. K nevysvetleniu aktu prisvojenia veci prokurátor poukázal na odôvodnenia rozhodnutí nižších súdov, v ktorých dostatočným spôsobom vysvetlili prisvojenie veci vyvinutej obvineným pre poškodenú spoločnosť. Dovolaciemu súdu navrhol dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Tr. por. zamietnuť (správne má byť odmietnuť - pozn. dovolacieho súdu).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací uznesením z 30. septembra 2015, sp. zn. 5 Tdo 39/2015 odmietol podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Ing. W. N.. Dovolací súd sa nestotožnil s námietkami obvineného a považoval ich za nedôvodné.

Obvinený Ing. W. N. napadol vyššie citované uznesenie najvyššieho súdu ústavnou sťažnosťou, na podklade ktorej Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len ústavný súd) nálezom z 15. júna 2016, sp. zn. II. ÚS 32/2016, rozhodol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 39/2015, ako aj uznesením z 30. septembra 2015 porušil základné právo Ing. W. N. na súdnu ochranu a na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len dohovor). Ústavný súd zároveň zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Najvyšší súd zaviazal uhradiť Ing. W. N. na účet jeho právneho zástupcu trovy konania vo výške 296,44 € do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

Ústavný súd predovšetkým najvyššiemu súdu vytkol nedoručenie vyjadrení prokurátora a poškodeného sťažovateľovi a jeho obhajcovi, čo je z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľné. Poukázal pritom na konštantnú judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej vyplýva: „Požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali príležitosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi a podanými vyjadreniami a reagovať na ne, sa vzťahuje na konanie o opravných prostriedkoch rovnako, ako aj na konanie pred prvostupňovým súdom, a to bez ohľadu na to, že v podaní neboli uplatnené žiadne nové argumenty (Hudáková a ďalší proti Slovenskej republike).“

„Právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov treba považovať za súčasť práva na spravodlivé súdne konanie. Pritom nie je podstatné, či podľa názoru všeobecného súdu ide o podanie skutkovo a právne významné alebo bezvýznamné, pretože túto skutočnosť posudzuje výlučne druhý účastník konania. Ten rozhodne o tom, aké stanovisko zaujme (I. ÚS 230/03, IV. ÚS 186/09, II. ÚS 18/2013, II. ÚS 148/2014, Trančíková c. Slovenská republika).“

Ústavný súd teda skonštatoval, že nedoručením vyjadrení v dovolacom konaní došlo k porušeniu práva sťažovateľa na rovnosť zbraní a princípu kontradiktórnosti konania. Súčasne sa stotožnil s námičkou sťažovateľa o nezákonnosti dôkazov, a to svedeckých výpovedí svedkov F. a W., získaných v prípravnom konaní zaujatým vyšetrovateľom, čo je aj v súlade so stanoviskom najvyššieho súdu. Nestotožnil sa však s názorom najvyššieho súdu, že aj bez prihliadnutia na tieto výpovede existoval dostatok iných dôkazov preukazujúcich vinu sťažovateľa, nakoľko najvyšší súd vlastnou úvahou skúmal správnosť a úplnosť zisteného skutku v rozpore s ustanovením § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Nález ústavného súdu bol doručený do podateľne najvyššieho súdu 30. augusta 2016. Na základe pokynu predsedníčky najvyššieho súdu a predsedu senátu bola predmetnej trestnej veci 12. septembra 2016 pridelená nová spisová značka 5 Tdo 68/2016.

Podľa § 362b ods. 1 Tr. por. po doručení nálezú ústavného súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu alebo jeho časť, pokračuje orgán činný v trestnom konaní alebo súd v tom štádiu trestného konania, ktoré bezprostredne predchádzalo vydaniu zrušeného rozhodnutia, ak zákon alebo nález ústavného súdu neustanoví inak. Orgán činný v trestnom konaní alebo súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo veci ústavný súd.

V súlade s nálezom ústavného súdu predseda senátu najvyššieho súdu 26. septembra 2016 zaslal vyjadrenia prokurátora a poškodeného obvinenému a jeho obhajcovi, vyjadrenie prokurátora poškodenému a vyjadrenie poškodeného prokurátorovi.

K vyjadreniam prokurátora a poškodeného sa vyjadril obvinený podaním doručeným najvyššiemu súdu 7. októbra 2016. Vo vzťahu k stanovisku prokurátora uviedol, že vo svetle nálezú ústavného súdu je jeho argumentácia v bodoch b/ a c/ nesprávna. Ide o vady už pred prvostupňovým súdom, ktoré neboli odstránené odvolacím súdom. Nestotožnil sa ani s podaním poškodeného, ktoré považoval za emotívne. Konateľ poškodeného nevysvetlil, ako môže byť za trávenie voľného času uplatňovaná náhrada škody vo výške mzdy vyplatené za inú prácu v pracovnom čase. Podanie poškodeného spolu s krokmi konateľa považoval za pomstychtivosť za nedostatok absolútnej podriadenosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pri predbežnom prieskume zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.). Dovolanie podal obvinený v súlade s ustanovením § 373 ods. 1 Tr. por. prostredníctvom obhajcu. Zároveň však zistil, že dovolanie obvineného je opätovne potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zjavné, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Dovolací súd opätovne úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zjavné, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v dovolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak

výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštančia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. expressis verbis vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Citovaným nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sa vec dostala do štádia dovolacieho konania najvyššieho súdu o dovolaní, ktoré podal obvinený Ing. W. N. 23. februára 2015 s tam uplatneným dovolacími dôvodmi, preto sa dovolací súd opätovne zaoberal všetkými dovolacími dôvodmi uplatnenými obvineným.

Obvinený ako prvý uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osobe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Z dikcie citovaného ustanovenia je totiž jednoznačne zrejmé, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilým dovolacím dôvodom. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky potom o zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. Výnimočne môže ísť aj o porušenie iných obhajovacích práv obvineného, ktorých porušenie sa prejaví na jeho postavení zásadným spôsobom.

V predmetnej trestnej veci bol obvinený stíhaný a odsúdený za prečin krádeže, nešlo preto o prípad povinnej obhajoby. Napriek tomu obvinený využil zákonné právo a zvolil si za obhajcu JUDr. Vladimíra Kašubu, ktorý ho obhajoval počas celého prípravného konania a súdneho konania. Obhajca pristupoval k obhajobe obvineného aktívne, zúčastňoval sa väčšiny úkonov trestného konania, podával námietky a sťažnosti, teda dohliadal na uplatňovanie jeho práv. Rovnako obvinený sám predkladal súdu písomnosti a aktívne sa zapájal do konania. Orgány činné v trestnom konaní a súdy v tomto smere poskytli adekvátny priestor na realizáciu práva obvineného na obhajobu a tento priestor bol zo strany obhajoby využitý. V tomto smere dovolací súd žiadne pochybenia nezistil.

Aj keď z formálneho hľadiska právo posledného slova obvineného porušené bolo, nejde o zásadné porušenie práva obvineného na obhajobu. Samosudca okresného súdu po skončení dokazovania vyzval prokurátora, obhajcu, poškodeného a obvineného na prednesenie záverečných rečí s tým, že obvinený má i právo posledného slova. Ako vyplýva zo záznamu na CD nosiči, obvinený bez prerušenia predniesol záverečnú reč. Po jej skončení sa samosudca obvineného spýtal, či chce niečo dodať. Obvinený uviedol, že je to všetko. Samosudca síce výslovne neoddelil záverečnú reč od posledného slova, avšak z jeho otázky možno vyvodíť, že obvinenému dával príležitosť sa na záver hlavného pojednávania vyjadriť. Obvinený pritom využil v plnom rozsahu aj právo záverečnej reči, ktorú nikto neprerušoval. Mal teda možnosť sa vyjadriť ku konaniu, dokazovaniu, prednesu prokurátora, ako aj ku všetkým skutočnostiam, ktoré považoval za dôležité. V tejto súvislosti dovolací súd podotýka, že ani

Ústavný súd Slovenskej republiky v rámci ustálenej judikatúry nehodnotí neoddelenie záverečnej reči od práva posledného slova ako porušenie práva na obhajobu, ak obvinený mohol uplatniť svoje obhajobné práva.

Obvinený ďalej poukázal na absenciu záverečnej reči prokurátora na CD nosiči. Dovolací súd zo zvukového záznamu z hlavného pojednávania konaného 9. januára 2013 zistil, že námietka obvineného je oprávnená. Napriek tomu, že v prehľade priloženom k CD nosiču (č.l. 524) sa uvádza, že prokurátor JUDr. Pavol Marciňa predniesol svoju reč v sekvencii 1:28:48 - 1:29:46, táto sa na zázname nenachádza. Pri nahrávaní hlavného pojednávania došlo k zrejmej technickej poruche, prípadne k zlyhaniu ľudského faktora, nakoľko na CD nosiči je zachytená až záverečná časť prednesu poškodeného, aj to nie od začiatku. Uvedený nedostatok však nemožno kvalifikovať ako porušenie práva obvineného na obhajobu. Niet pochyb, že prokurátor záverečnú reč predniesol a obvinený, ako aj jeho obhajca mali možnosť na ňu reagovať. Obvinený na vyjadrenia prokurátora v dovolaní nepoukázal, pričom sám prokurátor dovolanie nepodal, preto dovolací súd nemal dôvod sa so záverečnou rečou prokurátora oboznamovať. Iná situácia by bola v prípade absencie záverečnej reči obvineného, na ktorú by sa obvinený v dovolaní odvolával.

Námietka obvineného ohľadne nevyrovnanosti sa s návrhmi na doplnenie dokazovania je irelevantná. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 9. januára 2013 vyplýva, že prokurátor nemal ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Obvinený a obhajca žiadali doplniť dokazovanie zadovážením výkresovej technickej dokumentácie ku karuselu OC Mirage Žilina, potvrdenia o absolvovaní školenia a dopytom na konateľa poškodenej spoločnosti EMOS ALUMATIC, s.r.o. k certifikácii nainštalovaných karuselov, čím chceli preukázať, že dokumentácia bola k dispozícii. Následne súd prvého stupňa odmietol vykonanie dôkazov navrhnutých zo strany obžaloby ako neúčelné. Z uvedeného vyplýva, že v zápisnici došlo k zrejmej chybe v písaní, keď súd nesprávne uviedol, že dôkazy navrhla obžaloba namiesto obhajoby. Súd logicky nemohol rozhodovať o dôkazoch obžaloby, keďže prokurátor žiadne návrhy neurobil.

Čo sa týka námietok obvineného vo vzťahu k odbornému vyjadreniu, považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že obvineným uvádzané argumenty prevažne smerujú k hodnoteniu odborného vyjadrenia a podkladov, z ktorých spoločnosť JHS, s.r.o. vychádzala. Takto formulované námietky nemožno subsumovať pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Pokiaľ ide o formu vyhotoveného odborného vyjadrenia, z prípisu povereného príslušníka Policajného zboru vyplýva, že žiadal spoločnosť JHS, s.r.o. o odborné vyjadrenie k výške škody, ktorá mala byť spôsobená prečinom krádeže (č.l. 214). Následne spoločnosť JHS, s.r.o. 9. júla 2009 odborné vyjadrenie č. 580/2009 (č.l. 215-222 + prílohy) vo veci stanovenia všeobecnej hodnoty výkresovej dokumentácie spoločnosti EMOS ALUMATIC, s.r.o. vypracovala. Je pravda, že spoločnosť sa v odbornom vyjadrení označila za znalca a na záver uviedla, že znalecký posudok vypracoval kolektív interných a externých pracovníkov znaleckej organizácie. Z pochybenia vyhotoviteľa odborného vyjadrenia však nemožno vyvodit' záver, že odovzdal znalecký posudok. Poverený príslušník Policajného zboru zadal spoločnosti JHS, s.r.o. úlohu vypracovať odborné vyjadrenie, nie znalecký posudok. Napriek tomu, že odborné vyjadrenie bolo vyhotovené po začatí trestného stíhania, ale pred vznesením obvinenia obvinenému W. N., takýmto postupom nebolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu. Obvinený a jeho obhajca mali právo sa s odborným vyjadrením oboznámiť nahliadnutím do spisu, čo aj s ohľadom na obsah spisu, ďalšie úkony a návrhy obhajoby uskutočnili. V prípade nesúhlasu mohli žiadať o vypracovanie nového odborného vyjadrenia, prípadne ho zabezpečiť. Z vyššie uvedeného potom vyplýva, že k žiadnemu závažnému porušeniu práv na obhajobu zo strany orgánov činných v trestnom konaní v prípade obvineného nedošlo, preto dovolací súd nemohol uvedený dovolací dôvod akceptovať.

Ako ďalší dovolací dôvod obvinený uviedol ustanovenie § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por., podľa ktorého možno podať dovolanie, ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

V konkrétnom prípade obvinený namietol úkony vykonané povereným príslušníkom Policajného zboru,

ktorý bol vylúčený z konania.

Zo spisového materiálu vyplýva, že poverený príslušník Policajného zboru npor. V. G. po prijatí trestného oznámenia podaného Ing. X. H., konateľom poškodenej spoločnosti EMOS ALUMATIC, s.r.o. uskutočňoval všetky úkony trestného konania (začatie trestného stíhania, vznesenie obvinenia, výsluch obvineného, poškodeného, svedkov W.U., Y. B., F.B., K. W., L. E., E. W., G. F., Ing. Z. B., vyžiadanie odborného vyjadrenia). Uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Považská Bystrica z 24. mája 2011, č. k. Pv 267/2009-55 bola trestná vec Ing. W. N. podľa § 230 ods. 2 písm. f/ Tr. por. odňatá poverenému príslušníkovi Policajného zboru npor. Ing. V. G. a prikázaná inému poverenému príslušníkovi Obvodného oddelenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru Považská Bystrica. Dôvodom odňatia podľa prokurátora bolo pochybenie povereného príslušníka pri vedení skráteného vyšetrovania, keď svedkovi - poškodenému Ing. H. umožnil pri výsluchu konanom 1. februára 2010 realizovať svedeckú výpoveď prostredníctvom čítania písomnej prípravy a nevyúčenie sa povereného príslušníka z vykonávania úkonov trestného konania za to, že po uskutočnení každého procesného úkonu vyhotovil a odovzdal kópie zápisníc obhajcovi obvineného JUDr. Kašubovi a svedkovi - poškodenému Ing. H. Riaditeľ Obvodného oddelenia Policajného zboru Považská Bystrica uznesením z 24. mája 2011, ČVS: ORP-14/PB-PB-2011 zrušil uznesenie povereného príslušníka Policajného zboru npor. Ing. V. G. o nevyúčení sa a povereného príslušníka podľa § 32 ods. 3 Tr. por. s poukazom na ustanovenie § 31 ods. 1 Tr. por. vylúčil z vykonávania úkonov trestného konania z dôvodu jeho pochybení v priebehu skráteného vyšetrovania.

Z uvedeného vyplýva, že vylúčenie npor. Ing. V. G. spočívalo v procesných pochybeniach, teda nie pre jeho osobu a pomer k obvinenému, jeho obhajcovi alebo poškodenému. K zaujatosti povereného príslušníka došlo až uskutočnením predmetných úkonov. Začatie trestného stíhania, vznesenie obvinenia, vyžiadanie odborného vyjadrenia preto nemožno považovať za úkony zaujatej osoby. Npor. Ing. V. G. ich uskutočnil pred úkonmi, v súvislosti s ktorými bol neskôr vylúčený z konania. Naopak, výsluchy poškodeného a svedkov vykonal vylúčený vyšetrovateľ, preto na ne nebolo možné prihliadať. Opätovným vypočutím poškodeného a svedkov (okrem svedkov G. F. a K. W.) na hlavných pojednávaniach pred súdom prvého stupňa došlo k zhojeniu dôkazov a k následnej použiteľnosti okresným súdom pri posudzovaní skutkového stavu veci. Výpovede svedkov G. F. a K. W. z prípravného konania okresný súd, na základe návrhu prokurátora uvedeného v obžalobe, prečítal. Súd prvého stupňa takto postupoval napriek tomu, že na prečítanie svedeckých výpovedí neboli splnené podmienky, keď výsluchy v prípravnom konaní boli uskutočnené pred vylúčeným vyšetrovateľom. Okresný súd mal preto postupovať obdobne ako u ostatných svedkov a vypočuť svedkov G. F. a K. W. na hlavnom pojednávaní.

Napriek tomu, že dovolací súd konštatoval nezákonnosť použitia výpovedí svedkov G. F. a K. W., nezohľadil dôvod zrušenia rozhodnutí súdov nižšieho stupňa.

Uvedené nedostatky obvinený uplatňoval aj v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Pokiaľ ide o porušenie zákona, v tejto súvislosti najvyšší súd už stabilne v rámci svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že také porušenie by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Z uvedeného potom logicky vyplýva, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť úspešným dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. len vtedy, ak mal, resp. má negatívny materiálny dopad na práva obvineného. K porušeniu práva na spravodlivý proces by pritom mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého vykonanie sa spochybňuje.

V danej trestnej veci okresný súd síce v odôvodnení rozsudku poukázal na prečítané svedecké výpovede

(č.l. 9 - 10 rozsudku), avšak pri posudzovaní viny obvineného vychádzal z ostatných výpovedí. Z uvedeného možno vyvodit', že prečítané výpovede svedkov teda neboli ojedinelými a ani rozhodujúcimi dôkazmi.

K namietanému doručovaniu uznesenia o odmietnutí veci z 28. januára 2009 na adresu trvalého pobytu konateľa poškodenej spoločnosti EMOS ALUMATIC, s.r.o. uvedenú v obchodnom registri sa vyjadril už krajský súd. Dovolací súd sa s argumentáciou odvolacieho súdu plne stotožňuje a v podrobnostiach na ňu odkazuje. Nad rámec najvyšší súd dodáva, že Ing. X. H., ako konateľ poškodenej spoločnosti EMOS ALUMATIC, s.r.o., bol oprávnený na preberanie písomností a podanie sťažnosti. Preberanie úradných zásielok na adrese trvalého pobytu, ktorú si vymienil v zápisnici o trestnom oznámení z 13. januára 2009, nemalo vplyv na účinnosť sťažnosti. Opravný prostriedok proti uzneseniu o odmietnutí veci podala oprávnená osoba v zákonom stanovenej lehote.

Z uvedeného vyplýva, že ani dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. e/, písm. g/ Tr. por. neboli naplnené.

Napokon obvinený uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo, že skutok nie je trestným činom.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je potrebné uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať.

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvolaciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Obvinený v rámci tohto dovolacieho dôvodu tiež namietal, že súdy nižšieho stupňa nevysvetlili, kedy si prisvojil cudziu vec, keďže výsledok svojej práce odovzdal. Tvrdenie obvineného vyznieva tendenčne,

pretože súd prvého stupňa na strane 12 - 13 rozsudku a odvolací súd na strane 4 uznesenia odôvodnili, v čom spočívalo naplnenie skutkovej podstaty trestného činu krádeže. V tejto súvislosti je potrebné nad rámec uvedeného poukázať na skutočnosť, že obvinený vykresovú dokumentáciu ku karuselovým dverám vytvoril a mal ju na USB kľúči, čo potvrdzujú aj výpovede svedkov F.B. a Y. B.. Svedok L. E. u obvineného v počítači videl súbory týkajúce sa dokumentácie, z ktorých mu obvinený poskytol potrebné informácie. V čase kontroly počítača obvineného sa v ňom žiadne dokumenty k predmetným karuselovým dverám nenachádzali. Obvinený teda vytvoril vykresovú dokumentáciu podľa požiadaviek zadaných zamestnávateľom, avšak následne túto mu neodovzdal napriek tomu, že preukázateľne ju mal najprv v počítači a neskôr na USB kľúči. Vykresová dokumentácia, ako výsledok pracovnej činnosti obvineného, patrila poškodenej spoločnosti EMOS ALUMATIC, s.r.o. Jej neodovzdaním a nutnosťou vytvárania novej dokumentácie iným zamestnancom vznikla poškodenej spoločnosti škoda. Naopak tvrdenia obvineného, že poškodená spoločnosť dostala výsledok jeho práce neboli preukázané, z čoho vyplýva, že ani tento dovolací dôvod nemohol dovolací súd akceptovať.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

V posudzovanej veci, ako z vyššie uvedeného vyplýva, neboli splnené zákonné podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, e/, g/, i/ Tr. por., a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného Ing. W. N. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.